

A színpalak mögött

Kárpát-medence valamennyi református Teológiája képviseltette magát az idei évben megrendezett Teológustalálkozón. A színes programskála lehetővé tette, hogy mindenki találjon egy magának megfelelő szint, így lehetőség nyílt ismereteink tágítására, művelődésre, ismerkedésre és még fizikai összecsapásokra is a különböző sportprogramokon keresztül. Bizonyára mindenkinek van egy kedves emléke, de talán kevesebben gondoltunk bele, hogy mi zajlott a színpalak mögött, vagy egyáltalán hogyan épültek fel ezek a falak. Erről kérdeztem Weiner-Legeza Luca tanulmányi titkárunkat, aki a találkozó főszervezője volt.

Mindenekelőtt kérlek, avass be minket, hogyan lett a budapesti teológiáé a lehetőség, hogy megszervezze az alkalmat?

A tavalyi évben Budapest, az akkori HÖK vagy HP által, tett egy ígéretet arra, hogy megszervezzük a Teológustalálkozót, ami egészen addig feltételes, míg a hallgatói gyűlés meg nem szavazta. Ők hazajöttek az akkori találkozóról ezzel a lehetőséggel, a diákság pedig megszavazta. Amikor én hivatalba kerültem HÖK-ös képviselőként, akkor ez kész tény volt. Mivel az én tisztségem felelős a külügyi kapcsolatokért, és ebbe tágan beletartozik a többi Teológiával való kapcsolattartás is, ezért arra jutott az elnökség, hogy amennyiben elvállalom, legyek én az, aki főszervezőként kezeli és átlátja a folyamatokat.

A találkozó témája a virtualitás és valóság lett, honnan jött az ötlet?

Tulajdonképpen, amikor az elnökség leült megállapítani azt a célt, amit szeretnénk betölteni, akkor két fókuszpontot találtunk: egyrészt a közösségépítést, másrészt egy színvonalas találkozó megszervezését. Ennek az eddigi években is részét képezte egy szakmai konferencia. Gyakorlatilag ezek mentén kezdtünk el ötletelni. Szempont volt még, hogy az ismereteink gyarapítása helyett a hangsúly a

közösségi programokra, a könnyedségre, kapcsolódásra kerüljön. Teológiai üzenetekből kapunk eleget, ebben élünk, de most szerettünk volna nem csak a teológus mivoltunkból fakadóan találkozni, hanem emberként is. Ezért egy olyan témát próbáltunk keresni, ami nem egy több oldalról körbejárható teológiai téma, hanem inkább a gyakorlati életünk meghatározója, ami mindenkit érint, a későbbi szolgálatainkban szerepet tölt be, de viszonylag keveset hallunk róla. Nem tudom pontosan, kitől jött az ötlet, de miután felvetődött, képtelenek voltunk elszakadni tőle. Azonnal elkezdtük részletezni, feltárni, hogy mennyire sokoldalúan meg lehet közelíteni, mennyire szervesen része a mindennapoknak, és milyen lehetőségekkel bír a misszió szempontjából.

Mi inspirált téged a szervezés elvállalásakor és később a folyamat során?

Alapvetően a feladatot inkább csak elvállaltam. Magában a szervezési folyamatban viszont már tényleg inspirált az, hogy én nagyon komolyan gondolom, hogy mi ugyan a Dunamelléki Református Egyházkerülethez tartozunk, de alapvetően a Magyar Református Egyházban fogunk szolgálni. Lehet, hogy többségünk Dunamelléken kap szolgálati helyet, de nagyon fontos, hogy az egyházkerületi határok kicsit oldódjanak. Valamint, hogy tudjunk egymással úgy találkozni, mint akik szolgatársak lesznek a kárpát-medencei magyarság különböző pontjain, és így ne csak a különbségeket lássuk, hanem inkább tudjunk tanulni

egymás életéből, tapasztalataiból. Látni kell, hogy különböző Teológiák különböző fókuszszal rendelkeznek, érdemes és érdekes ezeket megismerni. Fontos tájékozódni, hogy a magyar lakta területek más-más pontjain milyen társadalmi hangsúlyok, eltolódások vannak, melyek azok a fókuszkérdések, ami mentén más teológustársaink készülnek a szolgálatra. Csak egy példát említenék: mi itt Budapesten nagyon globalizált, városias, posztmodern kultúrában élünk, míg ez vidék felé haladva egyre kevésbé jellemző. Így sokunk számára idegen, amikor belefutunk egy-egy ilyen történetbe. Tudom, hogy Dunamelléken is van Budapesten kívül református világ, de az, hogy ezekkel a történetekkel egyáltalán találkozni tudjunk, és olyan barátságok szülessenek, amik számottevőek lesznek későbbi életünkben, engem mindenképp motivált.

Mint minden ehhez hasonló rendezvénynek a megszervezésében, gondolom ennek is voltak nehézségei, megosztanál velünk ezekből?

Tudni kell, hogy nekem nincs rendezvényszervezői képzésem, de Székely Tamás rendelkezik ilyennel is (elmosolyodik). Így az intuícióm és a logikám mellett tudtam kihez fordulni. Továbbá nehéz volt a semmiből indulni, mivel sajnos nem tudtuk utolérni a tavalyi szervezőket. Emellett a távolság leküzdése gördült még elénk, mint egy nehéz feladat, mivel messze vannak a Teológiák, kevés a kapcsolat velük. Nehéz felvenni olyan emberekkel a kapcsolatot, akiket nem ismerek. Emellett pedig mi nem látjuk át egy-egy Teológia belső működését, hogyan éli az életét, hogy lehet közelíteni hozzá, melyek azok a tabuhévtégék, melyek az ottani hallgatóságnak nem felelnek meg. Virtualitás ide vagy oda, az e-mailezés nem mindig a leggyorsabb.

Mit éltél meg legpozitívabban?

Nekem nagyon jó volt megtapasztalni a pestiek öszszeszedettségét és elkötelezettségét. Én úgy észleltem, a sok segítő révén, hogy ez nem egy egyszemélyes, és nem is pusztán a HÖK ma-

gánakciója. A segítők sajátjuknak érezték ezt a rendezvényt, és megtettek mindent azért, hogy maximálisan betöltsék szerepüket, feladatkörüket. Épp emiatt nagyon gördülékenyen zajlódhatott le a találkozó materiális része. Ezért én úgy éreztem, hogy a mi közösségünk is épült, pont azáltal, hogy együtt dolgoztunk.

Mint főszervező, esetleg megjelent valamilyen a te személyed?

Talán ha tudtunk volna a résztvevőknek egy-egy menő konferenciátáskát adni, de ezt sajnos nem sikerült kivitelezni...

Hogy látod így több héttel az esemény után, a célok megvalósultak?

Már az befejező napon számot vetettem azzal, hogy néhány dolgot másképp csinálnék. Szerintem az a célunk, hogy színvonalas hétvégét hozzunk létre, megvalósult. Viszont látok hiányosságokat is. Főleg a közösségépítésre nézve, illetve véleményem szerint kevés fórumot teremtettünk a beszélgetéseknek. Azonban látni kell, a három napnak megvannak a maga keretei, és nem tudunk mindent bepréselni 72 órába. Igaz, most már néhány programpontot módosítanék, és még inkább elengedném a szakmaiság erősítését. Jelenleg úgy gondolom, hogy néhány program helyett inkább kifejezetten olyan csapatépítő feladatokra lett volna szükség, ahol legalább 15-20 fős csoportokban tudnának beszélgetni egymással az emberek. Több ilyen lehetőség állt egyébként rendelkezésre a résztvevők számára, de ezek fakultatívak voltak. Ezek helyett egy-egy plenáris alkalmat szerveznék, ami csoportokban folytatódna. Így sokkal vezetettebb módon segíteném, hogy

az emberek találkozzanak és beszélgessenek egymással.

Említetted, hogy barátságok, ismeretségek kialakítása is egyfajta célját képezték a találkozóknak, hogy látod, lettek maradandó kapcsolatok?

Sajnos a feladatköröm miatt alig voltam jelen, de egy-egy visszajelzés alapján azt mondhatom, igen. Más visszajelzések alapján viszont bátorítanám a következő Teológustalálkozó résztvevőit, hogy nyissanak a másik, még ismeretlen társaik felé.

A nehézségek közé soroltad a „semmitől való építkezést”, te mit adnál tanácsként, segítségként a következő szervezőknek?

Nem csak egy tanácsot fogok adni a következő szervezőknek, hanem a teljes szervezési anyagot rendelkezésükre fogjuk bocsájtani. Illetve összeállítjuk a hasznos információk csomagját, és remélem, hogy egy olyan alapcsomag fog ebből megszületni, amely később még másoknak is hasznos lesz. Illetve, amennyiben a debreceni diákság megszavazza, akkor ők szervezik a következő találkozót és bízom abban, hogy az ő tapasztalataikkal is bővül ez az alapinformációs csomag. Mégis egy tanácsot, azt hiszem, jó szívvel tudok ajánlani, ami nálunk bevált, az a feladatok minél több személyre való felosztása. Hasznos minél több felelőst kijelölni. Ez egyrészt azokat az embereket is fejleszti, akik így felelősséget vállalnak egy-egy területért, másrészt sokkal inkább sajátjuknak érzik e módon a rendezvényt.

Rátekintve mind a szervezésre, mind az eredményre, mi az, amiért hálás vagy?

Amiért én személyesen hálás vagyok, az az, hogy egy ilyen nagyon kevés lelkiséget tartalmazó feladatban – itt nem a hétségére, hanem magára a szervezésre gondolva – megtapasztalhattam, hogy Isten elé lehet vinni az apró kéréseket. Továbbá a feladatokat mindig megelőzik az emberek és az emberekkel való kommunikáció és kapcsolattartás. Ebből egyértelműen sokat tanultam és épültem, ezért erre is csak

hálával tudok tekinteni. Megtapasztalhattam tényleg azt, hogy egy csomó imameghallgatásom révén épült fel a találkozó. Ami még szintén az Istenhez való kapcsolatunkhoz tartozik, az a vasárnapi záró alkalom, ahol egy úrvacsorás istentiszteletben tényleg megjelenhetett a közösségünk. Ez egy nagyon különleges alkalom volt, hiszen a jövő református szolgálóival együtt megálltunk Krisztus előtt, és így vettünk úrvacsorát. Nem mellesleg az igehirdetés is ténylegesen megszólított, és egy lelki közösséget teremtett.

Ha egy illattal vagy képpel írnád le a találkozót, mi lenne az?

Nekem a kiderülő égbolt képe jutott eszembe, már csak azért is, mert a hétség előtt és a hétség után hétágra sütött a nap, de a hétségén részben borús volt az idő. Viszont ez most nem a nyomasztó hangulatot erősítette, hanem pont egy ellenpólusként hatott, mintha éppen kiderülne az ég.

Köszönjük szépen az interjút és az odaadó munkádat, amivel lehetővé tetted mind az ismeretszerzést, mind a találkozásokat, beszélgetéseket!

Masri Mona Aicha

